

[Ragnhild Andersen.]

efter at materialet er indsamlet til beregning af oktoberpristallet. Kan disse kendsgerninger helt forbigå de ærede medlemmers opmærksomhed?

Alt taget i betragtning må den hjælp, der rummes i det forslag, kommunisterne har fremsat her i dag, være det mindste, man kan imødekomme rentemodtagerne med i en situation som denne. Jeg appellerer derfor til det høje ting, ikke alene til ordførerne, men til samtlige medlemmer, om ikke at nøjes med ministerens forslag, men fordoble hjælpen, sådan som kommunisterne har foreslået det, og det er mit håb, at i hvert fald den højttærede minister — formentlig kommer han nu op på talerstolen — der kender de gamles forhold og har været ude på møder og talt varmt og indtrængende for, at deres problemer skulle løses, så at de kan se frem til tryghed i alderdommen, ikke vil vise sig så afvisende som ordførerne her i dag, for rentemodtagernes situation er meget alvorlig, og den hjælp, som indeholdes i kommunisternes forslag om at fordoble eengangstillægget, må være minimum.

Søren Olesen: Jeg kan tiltræde det af socialministeren fremsatte lovforslag. Med hensyn til visse forhold, der er blevet nævnt angående kommunegrupperne og selvpensionisterne, vil jeg gerne bemærke, at eftersom det nu trækker ud med forslaget om folkepension, i hvilken forbindelse hele spørgsmålet vil blive taget op til drøftelse, kunne det efterhånden godt se ud til, at det havde været rigtigt at foretage en revision af selve aldersrentelovgivningen, således at disse eengangstillæg var gået ind i grundbeløbet eller der var blevet fastsat højere grundbeløb. Jeg mener også, at det fradragsfrie beløb burde have været større, så at man derved havde opnået at forbedre kårene, indtil det hovedforslag, som man arbejder med, kunne føres ud i livet. Hvis man hævede det fradragsfrie beløb, ville det tillige betyde, at en del af selvpensionisterne, som nu er afskåret derfra, kunne få adgang til aldersrente. Tanken om et så omfattende spørgsmål som folkepension har altså fået den virkning, at man af hensyn til, hvad der eventuelt kan opnås i fremtiden, ligesom har forsømt at føre det å jour, man har. Men een fugl i hånden er

bedre end ti på taget, og i hvert fald synes jeg, at det, hvis man ikke når igennem med et folkepensionsforslag i denne samling, vil være nødvendigt, at man retter på de forhold, jeg her har nævnt, i alders- og invaliderentelovgivningen.

Socialministeren (Strøm): Jeg takker de ærede medlemmer hr. Kaj Andresen, hr. Søren Andersen, fru Gertie Wandel, hr. Svend Jørgensen og hr. Søren Olesen for deres venlige tilslutning til det lovforslag, jeg har fremsat. Jeg håber også, at det ærede medlem fru Ragnhild Andersen, når lovforslaget kommer til tredje behandling, vil stemme for det.

Det ærede medlem hr. Søren Andersen sagde, at jeg havde lovet folkettinget en redegørelse om zonegrænserne. I den anledning må jeg måske sige, at spørgsmålet om ophævelse af reglerne om rentens aftrapning efter kommunegrupper har været rejst påny, ikke alene af det ærede medlem, men også ved andre lejligheder, og jeg finder derfor anledning til at minde om, hvad der hidtil er sket med hensyn til dette spørgsmål.

Efter socialreformens indførelse i 1933 blev renten udbetalt i forholdet 100—83—65 i de tre kommunegrupper: hovedstadsområdet, købstæder m. v. og det øvrige land. Ved senere forbedringer for rentemodtagerne blev denne aftrapning ændret, således at forholdet nu, alt taget i betragtning, er 100—92—82. Der er altså nu — synes jeg — sket en betydelig tilnærmelse på dette område.

Spørgsmålet om rentens aftrapning har som bekendt ofte før været rejst i det høje ting — som også det ærede medlem hr. Søren Andersen sagde — og folkeforsikringskommissionen har ligeledes ønsket grundlaget undersøgt. Socialministeriet anmodede derfor i 1953 finansministeriet om at foretage en undersøgelse og modtog senere visse oplysninger fra statistisk departement. Da det på grundlag af det foreliggende materiale ikke var muligt med tilstrækkelig sikkerhed at skønne over, hvilken forskel der måtte være i leveomkostningerne for rentemodtagere i de tre kommunegrupper, anmodede ministeriet i november 1953 departementet om at lade foretage en mere dybtgående undersøgelse.